

KÖZÖS A NYELVÜNK – KÖZÖS A KULTÚRÁNK

**PANNONHALMI ZSUZSA:
KÖZÖS MOTÍVUMOK I-III.
RÉSZLET**

**TUZA LÁSZLÓ:
TORZÓ**

**V. NAGY NÁNDOR:
TANÚ**

járunk dolgozni. A művészek jelenléte szint hoz a mindennapi életünkbe, és ha nem is mindig értjük a művészi szándékot, büszkék vagyunk a nálunk készült alkotásokra.

Már a legelején leszögezném, nem szeretnék arra vetemedni, hogy művészeti szempontból értékeljem akár az ideit, akár az elmúlt évek szimpóziumi munkáját. Vannak nálam avatottabbak a jelenlévők között. De ha már a sors így hozta, hogy az apai örökség és Pannonhalmi Zsuzsáék szervezőmunkájának köszönhetően támogató szerepkörbe keveredtem, elmondom, amit gondolok a művészet jelenlegi helyzetéről.

Úgy vélem, nem egyszerű alkotóművészek lenni most a harmadik évezred küszöbén. És most egyáltalán nem az anyagi lehetőségekre gondolok, sokkal inkább arra, úgy tűnik elindult a világ a madáchi falanszter felé vezető úton. Egy globálisan uniformizált világ felé, amit leginkább az anyagi célok szolgálatában álló észszerűség mozgat. Egyszer, ha majd az új kor már teljesen kibontakozott, és tetőzik a globális egyformaság, talán tényleg csak a teljesen racionalizált termelés aktusában fogja a szépséget látni az emberiség, és mivel a művészet az emberiség körtörténete, a művészi hajlammal megáldott vagy megvert ember kénytelen lesz széklábak faragásában kiteljesedni. De egyelőre még nem tartunk itt, egyik lábunk még a második évezred talaján, még ismerjük a gyakorlati szempontból fölösleges játék szépségét és örömet. Még van néhány szülő, aki az emelt angol és informatika helyett az ének-zenét vagy a kerámia szakkört választja gyermeke számára. Még van néhány *megszállott*, aki ehhez hasonló szimpóziumokat szervez, ezeken dolgozik és ezek munkáját bemutató kiállítás megnyitójára ellátogat.

A két évvel ezelőtti szimpóziium megnyitóján megkérdeztek tőlem, mit tudnak a művészek nyújtani a támogató cégek számára. Hirtelen nem tudtam mit válaszolni. Aztán rájöttem, leginkább a gyerekekhez lehetne hasonlítani a helyzetet, akikre sok pénzt, időt és energiát kell áldozni, de mégis megéri, mert valami kézzel nem foghatót kap cserébe az ember. Szeptember elején, ahogy közeledik a megnyitó időpontja, és elkezdjük előkészíteni a gyárban a művészeknek a terepet, valami kellemes izgatottság lesz úrrá a kft. dolgozóin. Bizton állíthatom, hogy a szimpóziium öt hete alatt nagyobb kedvvel

KIÁLLÍTÁSI ENTERIŐR – KIÁLLÍTÓ MŰVÉSZEK:

Csemán Ilona, Gábor Mária Éva, Krajtsovits Margit, Kutak Adrien (Sk), Lipovics János, Lőrincz Győző, Ivica Markovičová (Sk), V. Nagy Nándor, Orosz Mária, Ortutay Tamás, Pannonhalmi Zsuzsa, Szabán György, Tuza László.
(előtérben: Ivica Markovičová installációja – részlet)

**SZABÁN GYÖRGY:
KETTŐS**

S ha a jelenlévőknek csak fele annyi örömet okoz a kiállítás megtekintése, mint amennyit nekünk okozott asszisztálni a létrejöttéhez, már megérte eljönni.

Antal Gábor

Elhangzott a 2016-os Kerámia Szimpóziium kiállításának megnyitóján, az Alföldi Galériában.

A fotókat Kovács Katalin szobrász készítette.